

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

w sprawie D. S. i P. T.

skazanych z art. 63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 marca 2013 r.,

wniosek obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego
orzeczenia

p o s t a n o w i ł:

wniosek nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 września 2012 r., sygn. II AKa [...], Sąd Apelacyjny w [...] utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 14 lipca 2011 r., IV K [...], uznający D. S. i P. T. winnymi zarzucanych im czynów z art. 63 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył im stosowne kary oraz środki karne. Wyrok ten zaskarżyli kasacją obrońcy obu skazanych.

Kasacje zawierają wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Wniosek obrońcy skazanego P. T. uzasadniono tym, że po zaliczeniu na poczet kary okresu pozbawienia wolności w sprawie do odbycia pozostała mniej niż połowa orzeczonej kary, a podniesione w kasacji zarzuty mogą doprowadzić do uchylenia wyroku. W odniesieniu do D. S. wniosku nie umotywowano.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Samo wniesienie kasacji nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 k.k.w.). Co prawda zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji, lecz jest oczywistym, że instytucja tam ma charakter wyjątkowy i jej zastosowanie zależy od ustalenia, że wykonanie wyroku mogłoby spowodować wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki. Obrońcy skazanych nie wykazali w swych wnioskach, że wykonanie zaskarżonego orzeczenia mogłoby doprowadzić do takich skutków. Z pewnością nie można dopatrywać się tego w okoliczności, że na poczet kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania. Stopień zarzuconych uchybień nie jest aż tak poważny, a ich popełnienie nie jest aż tak oczywiste, by badanie sprawy przez pryzmat przesłanek określonych w art. 532 § 1 kpk przesądzało o konieczności odstąpienia od zasady bezzwłocznego wykonania prawomocnego wyroku i wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Dlatego Sad Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 kpk i z tych względów postanowił jak na wstępie.